

Міцне хліборобське коріння

Друхів – гарне, впорядковане, ошатне село, в якому живуть і чесно трудяться потомственні хлібороби. Вони продовжують славні традиції своїх дідів-прадідів, навіть у наш нелегкий час прагнуть сумлінно доглядати землю-годувальницю, яка віддячує їм за турботу гарними врожайми сільськогосподарських культур.

Нещодавно мені випала нагода познайомитися з двома молодими чоловіками, які наполегливо трудяться в аграрному секторі. З В. Ю. Козачком та В. В. Мельником я зустрівся одного серпневого ранку на території тракторної бригади колишнього місцевого колгоспу, де вони готувались до виїзду на жнивне поле.

Першим про себе розповів В. Ю. Козачок. Народився і виріс у простій селянській родині. Його батько багато років відпрацював трактористом-машиністом у місцевому господарстві.

-Я з малих років привчався до механізації, - ділиться Василь Юрійович. - Адже не раз батько брав мене до себе в кабінку і я з великою радістю катався полями. Правда, після закін-

чення школи обрав не сільськогосподарську професію, а вступив на навчання в Національний університет водного господарства і природокористування, де отримав диплом інженера-гідротехніка.

Враховуючи складну ситуацію на ринку праці і досить низьку оплату праці кваліфікованих спеціалістів, молодий випускник не присвятив себе обраній професії, а змушений був вируша-

ти на заробітки у близьке зарубіжжя.

Та все ж його, сина потомствених хліборобів, вабила робота в полі. Тому взяв в оренду 10 гектарів землі та долучив їх до 4 гектарів сімейних паїв, на яких почав вирощувати пшеницю та жито. Зрозуміло, аби ефективно обробляти поля, придбав комбайн, трактор і необхідний причіпний інвентар. Ось так, у проміжках між основними заробітками, В. Ю. Козачок плекає врожаї зернових. Частину вирощеного використовує для потреб сім'ї і власного господарства, адже він, дружина Катерина та трирічна донечка Аня нині живуть спільно з його батьками. А лишки сільськогосподарської продукції продає на місцевому ринку. В його щоденних турботах активно допомагають рідні. У день мого візиту в Друхів дружина з маленькою донечкою прийшла до боксів, де зберігається техніка і там перелопачувала зібране зерно, аби воно швидше просушувалося.

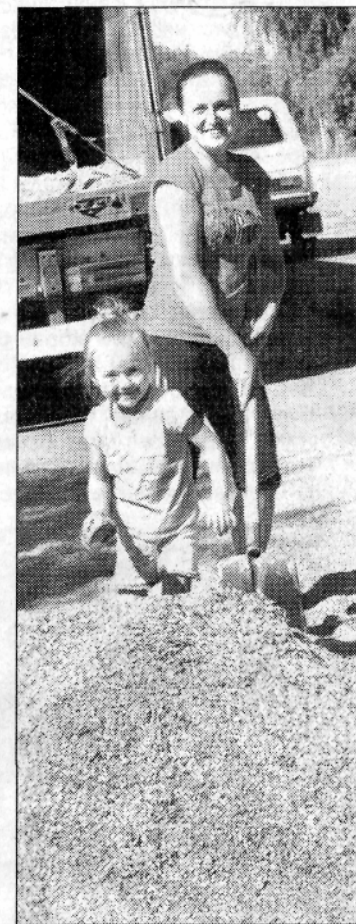
Схожий життєвий шлях і у В. В. Мельника. Він, як і його товариш Василь Юрійович, виховувався у відомій у Друхові хліборобській сім'ї. Батько трудився в колгоспі трактористом, особливо ушлавилася своєю невтомною працею і відданістю дорученій справі мама. На жаль, нині покійна, Любов Микитівна, багато років очолювала городню ланку місцевого господарства, яка була однією з кращих у нашому районі. А ще її знали як вправну господиню, турботливу дружину, люблячу маму і ніжну бабуся. Саме в дусі високих мораль-

них людських цінностей Любов Микитівна виховувала своїх дітей. Так, двоє її синів нині стали відомими у Харкові юристами.

Щодо Володимира Володимировича, то він в юні літа працював у колгоспі різноробочим, потім чимало років трудився монтером в системі «Укртелекому». А коли в нашій державі настали важкі економічні часи, довелось йому, як і багатьом іншим односельчанам, вирушати на заробітки у дальні краї та держави. Але останнім часом до 4 гектарів власних паїв взяв в оренду 15 гектарів землі і на цих площах вирощує зернові. Для обробітки поля має у своєму розпорядженні трактор і необхідний причіпний інвентар. Під час збирання врожаю виручає комбайном його товариш В. Ю. Козачок. Отак вони один одного підтримують. Під час нашої короткої розмови зізналися, що в майбутньому хочуть поспробувати вирощувати соняшники.

Окрім роботи у полі, обидва мої співрозмовники і їх рідні ведуть домашнє господарство. Тримають свиней, курей та іншу домашню птицю. В городах вирощують для власних потреб овочі. Але мене трохи здивувало, що вони не утримують корів, які є головними годувальницями селян.

-В наш час не вигідно і накладно мати корову, - висловлює свою думку В. В. Мельник. - Адже в теплі пори року її треба щодень випасати, доїти, прибирати за нею, а на зиму – заготовити чимало сіна та соломи. Натомість заготівельники молока пропонують мізерну ціну за цю

продукцію. Через що багато селян продають худобу.

Після цікавого недовготривалого спілкування з Василем Юрійовичем та Володимиром Володимировичем подякував їм за щирі розмови. Вони ж, осідлавши комбайн і трактор, поспішили на жнивне поле, де на них чекали невідкладні хліборобські справи.

НА ФОТО: В. В. МЕЛЬНИК та В. Ю. КОЗАЧОК; Катерина МЕЛЬНИК просушує зерно нового врожаю.

Павло РАЧОК.